

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 500/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom, Povožnícka 18, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 29/2013 a jeho rozsudku z 30. mája 2018 a proti postupu Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 60/2020 a jeho uzneseniu zo 16. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 23. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 49 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 29/2013 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho rozsudkom z 30. mája 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 60/2020 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho uznesením zo 16. februára 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia a napadnutého rozsudku a náhrady trov konania v sume 460,88 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresného súdu č. k. 6 T 29/2013 z 30. mája 2018 bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b), ods. 5 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, na ktorého

výkon bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň bol podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona sťažovateľovi uložený ochranný dohľad v trvaní 1 roka.

3. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 23 To 120/2018 z 23. apríla 2019 tak, že odvolanie podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol. Rovnako zamietol aj odvolanie prokurátorky a obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

4. Proti uzneseniu krajského súdu z 23. apríla 2019 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 25. februára 2020, ktorým zrušil uznesenie krajského súdu z 23. apríla 2019 z dôvodu porušenia zákona. Najvyšší súd zrušil aj všetky rozhodnutia, ktoré obsahovo nadväzovali na zrušené uznesenie krajského súdu, a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

5. Po vrátení veci rozhodol krajský súd napadnutým uznesením zo 16. februára 2021 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv a článkov ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením.

7. Sťažovateľ v prvom rade poukazuje na to, že od začiatku konania o jeho trestnej veci rozhodujú nepríslušné súdy. Podľa sťažovateľa ustanovenia Trestného poriadku týkajúce sa príslušnosti súdov boli v jeho prípade nesprávne aplikované. Miestom spáchania trestného činu, za ktorý bol odsúdený – teda trestného činu krádeže, je mesto Galanta, čo vyplýva z obžaloby a napadnutého rozsudku okresného súdu. Práve obžalovaný [REDAKOVANÉ] mal 2. septembra 2006 naložiť špecifikovaný kamión v spoločnostiach so sídlom v Galante – SAMSUNG Electronics Slovakia, spol. s r. o., a SAMSUNG ELECTRONICS EUROPE Logistics B. v., organizačná zložka – elektronikou, ktorá mala byť predmetom krádeže. Už naložením elektroniky malo dôjsť k trestnému činu krádeže, čo vyplýva z obžaloby, ako aj napadnutého rozsudku, podľa ktorých *«... podľa žiadosti obžalovaného [REDAKOVANÉ] obžalovaný [REDAKOVANÉ] oslovil svojho známeho vodiča kamiónu obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý... s plánom krádeže súhlasil.»*. Z uvedeného je zrejmé, že miestom spáchania trestného činu je Galanta, ktorá patrí do miestnej príslušnosti Krajského súdu v Trnave, a príslušným súdom na prejednanie veci mal byť Okresný súd Trnava v prvom stupni a Krajský súd v Trnave ako súd odvolací. V predmetnej veci rozhodoval nepríslušný súd, čím došlo k porušeniu ústavného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (v petite ústavnej sťažnosti po slovnom vymedzení základného práva na zákonného sudcu nesprávne uvedený čl. 48 ods. 2 ústavy, čo ústavný súd považoval za chybu v písaní, resp. inú zrejmú nesprávnosť, pozn.) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého súčasťou je požiadavka na rozhodovanie veci súdom v zákonomnom zložení.

8. Podľa sťažovateľa nečinnosťou okresného súdu a krajského súdu došlo v predmetnom trestnom konaní k zbytočným prietahom, čím bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Poukazuje pritom na to, že trestné konanie pred súdom začalo

už v roku 2013, právoplatné rozhodnutie bolo vydané až v roku 2021, čo je o 8 rokov neskôr. Sťažovateľ sa domnieva, že predmetná vec nie je taká zložitá, aby súdy vo veci konali 8 rokov, „navyše konečné rozhodnutie bolo vydané na základe zlého právneho posúdenia veci.“. Postup strán v konaní nezakladal dôvody na vznik zbytočných prietahov vo veci. Zbytočné prietahy vznikli pre nečinnosť okresného súdu a krajského súdu. Sťažovateľ „trvá na tom, že bol nespravodlivo odsúdený a v súčasnosti sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody... za skutok, ktorý nespáchal.“. Sťažovateľ poukazuje na to, že účelom označených práv je odstránenie stavu právnej neistoty, ktorý sa naplní až právoplatným rozhodnutím príslušného orgánu vo veci. Prietahy v danom súdnom konaní sú podľa sťažovateľa spôsobené „neopodstatnenou nečinnosťou súdu.“.

9. K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo z dôvodu nesprávnej právnej kvalifikácie skutku, keď skutok, za ktorý bol odsúdený, nenapĺňa znaky skutkovej podstaty krádeže, ale sprenevery. Tovar (elektronika) bol v Galante naložený prepravcovi (██████████), ktorý sa ho nezmocnil spôsobom, ktorý by napĺňal objektívnu stránku trestného činu krádeže. Sprenevera je úmyselným trestným činom, úmysel páchatel'a musí zahŕňať všetky znaky objektívnej stránky trestného činu. Súčasťou objektívnej stránky sprenevery je nielen prisvojenie si veci, ktorá bola páchatel'ovi zverená, t. j. konanie v rozpore s účelom zverenia, ale aj spôsobenie škody. Tovar bol ██████████ zverený dobrovoľne. Páchatel'ovi je pri trestnom čine sprenevery potrebné preukázať, že už v čase, keď naložil s vecou v rozpore s účelom, na ktorý mu bola zverená, mal nielen vedomosť o tom, že svojím konaním môže spôsobiť škodu, ale aj to, že bol aspoň uzročený so spôsobením škody, t. j. že konal aspoň vo forme nepriameho úmyslu.

10. V napadnutom uznesení krajský súd uviedol, že sťažovateľa „zo spáchania skutku usvedčujú najmä výpovede svedka ██████████ a obžalovaného ██████████...“. Napriek slovu „najmä“ je pravdou to, že žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by preukazovali spáchanie trestného činu krádeže sťažovateľom, v konaní nie sú. Tieto výpovede navyše „absolútne nepreukazujú“ naplnenie skutkovej podstaty krádeže sťažovateľom. Sťažovateľovi je pripisované konanie, ktoré „má mať povahu určitého rozpredávania elektroniky, avšak žiadne dôkazy nenasvedčovali v dostatočnej miere tomu, že mal odcudziť cudziu vec tým, že sa jej zmocnil.“. Právne závery konajúcich súdov sú podľa sťažovateľa arbitrárne. Napadnuté rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené, keďže sú nepreskúmateľné vo vzťahu k niektorým zákonným znakom trestného činu.

11. K porušeniu práva na obhajobu došlo tým, že sa krajský súd nezaoberal argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa nesprávnej právnej kvalifikácie (jeho vyjadrením z 10. februára 2021), a tým, že krajský súd neakceptoval návrh obhajcu na doplnenie dokazovania týkajúceho sa skutočnosti, či prepravovaný tovar bol zabezpečený colnou uzáverou. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že o existencii colnej uzávery vypovedali obžalovaný ██████████ a poškodený ██████████, pričom nebol dôvod pochybovať o týchto výpovediach. Naplnenie kvalifikačného znaku – spáchanie činu vlámaním – bolo takto preukázané iba dvoma výpoved'ami. Sťažovateľ sa domnieva, že v tomto ohľade súd nevykonal dostatočné dokazovanie, preto krajský súd mal akceptovať návrh obhajcu na verejnom zasadnutí na doplnenie dokazovania týkajúceho sa zabezpečenia tovaru colnou uzáverou. Neakceptovaním tohto návrhu krajský súd porušil právo sťažovateľa na obhajobu, navyše rozhodnutie bolo založené na dokazovaní, ktoré nebolo vykonané zákonným spôsobom.

12. Sťažovateľ poukazuje na ujmu, ktorú utrpel vzhľadom na to, že je odsúdený za skutok, ktorý nespáchal. Napriek tomu si neuplatňuje primerané finančné zadostučinenie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na zákonného sudcu z dôvodu rozhodovania miestne nepríslušných súdov, porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v dôsledku nečinnosti okresného súdu a krajského súdu, porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie v spojení s porušením čl. 49 ústavy v dôsledku nesprávnej kvalifikácie skutku, arbitrárnych právnych záverov konajúcich súdov a nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozhodnutí a porušenie práva na obhajobu z dôvodu nevysporiadania sa s námietkami sťažovateľa (týkajúcimi sa právnej kvalifikácie skutku) a nevyhovenia návrhu obhajcu na doplnenie dokazovania.

14. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa (v bodoch III.1 a III.2) ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s porušením čl. 49 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu z 30. mája 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

15. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením z 23. apríla 2019. Následne proti uzneseniu krajského súdu z 23. apríla 2019 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením z 25. februára 2020, ktorým uznesenie krajského súdu zrušil. Po vrátení veci rozhodol krajský súd ako odvolací súd napadnutým uznesením zo 16. februára 2021 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol. Aktuálne zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu zo 16. februára 2021 v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu z 30. mája 2018 podal dovolanie. Uplatnenie právomoci krajského súdu ako odvolacieho súdu a najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu takto vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať opodstatnenosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

16. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol v časti, v ktorej namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s porušením čl. 49 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu z 30. mája 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s porušením čl. 49 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu zo 16. februára 2021 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

17. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ 11. júna 2021 podal okresnému súdu dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu zo 16. februára 2021 v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu z 30. mája 2018. V predmetnej veci okresný súd vykonáva úkony súdu prvého stupňa v dovolacom konaní v zmysle § 376 Trestného poriadku. Následne predloží súdny spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa.

18. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu – najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd, čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 467/2013, I. ÚS 185/2019, I. ÚS 419/2019).

19. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s § 1 Trestného poriadku). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

20. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu zo 16. februára 2021 dovolanie, ktoré odôvodnil zhodnou skutkovou a právnou argumentáciou ako ústavnú sťažnosť. Uplatnenie právomoci najvyššieho súdu vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd, preto ústavný

súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí:

21. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prietahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby ten orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

22. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritorne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

23. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

24. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009)].

25. V trestných veciach je cieľom čl. 6 dohovoru, podľa ktorého má každý právo na prejednanie veci v primeranej lehote, zabezpečiť to, aby obvinená osoba nebola príliš dlho obvinená a aby sa

o tomto obvinení rozhodlo (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 2122/64, bod 18). Posudzované obdobie začína v zásade vtedy, keď je osoba obvinená (rozsudok ESLP vo veci Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 1936/63, bod 18), ale, zohľadňujúc okolnosti prípadu, môže začať aj skôr, napr. zadržaním (už citovaný Wemhoff, bod 19) alebo vypočutím osoby podozrivej zo spáchania trestného činu ako svedka (rozsudok ESLP vo veci Kalēja proti Lotyšsku z 5. 10. 2017, sťažnosť č. 22059/08, bod 40). Obvinenie sa preto musí vykladať s ohľadom na jeho autonómny význam podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok Veľkej komory vo veci MCFarlane proti Írsku z 10. 9. 2010, sťažnosť č. 31333/06, bod 143). Posudzované obdobie sa v zásade končí oslobodením alebo odsúdením (Wemhoff, bod 18).

26. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

27. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým rozsudkom a postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. apríla 2021, t. j. v čase, keď v predmetnej trestnej veci bolo konanie právoplatne skončené napadnutým rozsudkom okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu. Takto možno dospieť k záveru, že už k namietanému porušovaniu v ústavnej sťažnosti označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v napadnutom konaní nemohlo v čase podania ústavnej sťažnosti dochádzať.

28. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2021

Libor Duľa
predseda senátu